

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: O. M.
státní příslušnost X
bytem X

zastoupen Mgr. Helena Pindejová, advokátka
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2023, č. j. OAM-18936-22/ZM-2023, MV-53250-5/OAM-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Včas podanou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2023, č. j. OAM-18936-22/ZM-2023, MV-53250-5/OAM-2023 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný jeho žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítl a dobu platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodloužil, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný v případě žalobcovy žádosti posuzoval splnění zákonných podmínek pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty.
3. V průběhu správního řízení si žalovaný vyžádal výpis i opis z evidence Rejstříku trestů ČR a zjistil, že v tomto výpisu figuruje záznam o odsouzení žalobce pro trestný čin. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání úmyslného trestného činu *obrožení pod vlivem návykové látky* podle § 274 odst. 1, 2 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Za tento trestný čin uložil Okresní soud ve Svitavách trestním příkazem ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 T 34/2022-88, trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu trvání 3 let a peněžitý trest v celkové výši 15 000 Kč. Trestní příkaz nabyt právní moci dne 14. 6. 2022.
4. Podle žalovaného zjištěný skutkový stav odpovídá důvodu pro neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty podle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu a toto odsouzení dosud nebylo zahlazeno.
5. Z procesní opatrnosti posoudil žalovaný též přiměřenost možných dopadů svého rozhodnutí do rodinného či soukromého života žalobce. Z údajů z Cizineckého informačního systému (dále jen „CIS“) ani z formuláře k žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nevyplývá, že by žalobce žil na území ČR rodinným životem, a tudíž že by na něm byly další osoby ekonomicky závislé. V CIS nejsou uvedeny žádné rodinné vazby. Mimo to ve formuláři k žádosti žalobce v oddílech týkajících se údajů o rodinných příslušnících žádné informace nevyplnil. Žalovaný posoudil dopady žalobcova protiprávního jednání na společenský život, přičemž dospěl k závěru, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze zásah do jeho osobního nebo rodinného života považovat za nepřiměřený, a proto v tomto případě musí veřejný zájem na ochraně společnosti převážet a musí mu být dána přednost před zájmy jednotlivce.
6. Závěrem odůvodnění žalovaný vysvětlil žalobci důsledky napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dalšího pobytu na území ČR a poukázal na možné využití jiných institutů cizineckého či azylového práva umožňujících žalobci v ČR i nadále legálně pobývat. Na základě shora uvedených důvodů žalovaný žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty nevyhověl.

III. Žaloba

7. Žalobce shledává napadené rozhodnutí v rozsahu posouzení přiměřenosti jeho dopadů do oblasti soukromého a rodinného života nepřekoumatelným. Je totiž přesvědčen, že žalovaný posuzoval přiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do sféry jeho osobního a rodinného života pouze formálním a nedostatečným způsobem. Při svém hodnocení žalovaný opomenul zohlednit jak kritéria ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tak faktory plynoucí z judikatury správních soudů.
8. Povinnost posoudit přiměřenost vydaného rozhodnutí z hlediska jeho dopadů do rodinného a soukromého života je výrazem základního práva na respektování soukromého a rodinného života dle čl. 10 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „EÚLP“), kterou je ČR vázána. Právo vyplývající z čl. 8 EÚLP přitom není absolutní a při jeho hodnocení je třeba zvážit řadu faktorů a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Jednotlivá kritéria je nutné posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu na území se zájmy daného státu, neboť čl. 8 EÚLP neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob stran země jejich společného pobytu.
9. Žalobce uvedl, že od spáchání předmětného přečinu uplynulo již více než 16 měsíců, přičemž od té doby žije v ČR spořádaným životem, o čemž svědčí i to, že jeho výpis z Rejstříku trestů neobsahuje žádný další záznam. Nadto žalobce podotkl, že jím spáchaný trestný čin vykazuje nízký stupeň společenské nebezpečnosti. Svým jednáním totiž žalobce nikomu neublížil a ani nezpůsobil jiné závažné a trvající následky. Jakkoliv jistě je spáchání trestného činu dle § 274 trestního zákoníku společensky škodlivé, zařazuje jej trestní zákoník do kategorie přečinů, které se zpravidla vyznačují nižší typovou závažností. Tomu potom odpovídá i uložení toliko peněžitého trestu a trestu zákazu činnosti. Aniž by chtěl žalobce škodlivost svého trestního jednání jakkoliv bagatelizovat, domnívá se, že svým chováním neporušil veřejný pořádek v závažné míře.
10. Žalobce je přesvědčen, že žalovaný při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí pochybil a zatížil napadené rozhodnutí vadou. Proto krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný se k žalobě vyjádřil přípisem ze dne 19. 10. 2023, v němž připomněl, že podle údajů CIS pobýval žalobce na území ČR na základě zaměstnanecké karty od 22. 5. 2019, tedy velice krátkou dobu na to, aby si zde vytvořil potřebné zázemí a rodinné, majetkové nebo kulturní vazby. Doplnil, že žalobce je svobodný, bezdětný a v produktivním věku a těší se dobrému zdravotnímu stavu. Současně žalovanému není známo, že by žalobce v ČR vlastnil nějakou nemovitost či na území ČR podnikal.
12. V daném případě se vede řízení o žádosti žalobce, a tudíž je na něm, aby sdělil důvody, proč by měl žalovaný i přes jeho odsouzení za úmyslný trestný čin žádosti vyhovět. Povinností žalobce je přitom nejen namítat nepřiměřenost dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého či rodinného života, ale zejména tvrdit konkrétní skutečnosti, v nichž takový nepřiměřený dopad spatřuje. Tento přístup plně potvrzuje i současná judikatura správních soudů. Žalobce však žádné specifické a konkrétní okolnosti vztahující se k svému rodinnému životu netvrdil.

13. Co se týká závažnosti a společenské škodlivosti trestného činu žalobce, žalovaný konstatoval, že v daném případě není pochyb, že byl naplněn základní zákonný předpoklad pro zamítnutí žádosti, neboť došlo ke spáchání úmyslného trestného činu. Za takových okolností pak nemá žalovaný žádný další prostor pro uvážení. Jednání žalobce nenasvědčuje respektu k právním předpisům. Naopak svědčí o zvláštní bezohlednosti k zákonem chráněným zájmům. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Správní spis

14. Ze správního spisu zdejší soud zjistil, že dne 14. 3. 2023 požádal žalobce o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Ve formuláři k dané žádosti uvedl, že je aktuálně rozvedený a v okamžiku podání žádosti pracoval v ČR jako montážní dělník. Stran rodinných příslušníků žalobce ve formuláři neuvedl žádné informace. Součástí správního spisu je rovněž kopie cestovního dokladu žalobce č. FN524629 a povolení k pobytu č. 001173663. Ve správním spisu je dále zařazena i pracovní smlouva žalobce ze dne 3. 11. 2022 (včetně dodatku ze dne 31. 12. 2022) a smlouva o poskytnutí ubytování ze dne 27. 2. 2023. Správní spis zahrnuje též několik zpráv o lustraci osoby žalobce v CIS.
15. Do správního spisu žalovaný konečně založil i opis a výpis z Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 14. 3. 2023 a 17. 3. 2023. Z nich shodně vyplývá, že byl žalobce trestním příkazem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 31. 5. 2022, sp. zn. 2 T 34/2022, odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu dle § 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku (*obrožení pod vlivem návykové látky*), za což mu byl uložen peněžitý trest ve výměře 100 denních sazeb ve výši 150 Kč (celkem 15 000 Kč) a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel v délce trvání 3 let. Poněvadž žalobce peněžitý trest dne 1. 9. 2022 v plné výši uhradil, došlo k témuž dni *ex lege* k zahlázení tohoto trestu. Kopie trestního příkazu, který nabyl právní moci dne 14. 6. 2022, tvoří nedílnou součást předloženého správního spisu. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, které je v současné době předmětem soudního přezkumu krajským soudem.

VI. Posouzení věci krajským soudem

16. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [(§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.) a podanou ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.
17. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
18. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel ze správního spisu předloženého žalovaným.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Úvodem právního posouzení věci se krajský soud musel zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí. Pokud by byla tato námitka důvodná, vedla by bez dalšího ke zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Nelze se totiž zabývat hmotně právní otázkou věci za situace, neobstojí-li napadené rozhodnutí po stránce formální. Obecně přitom platí, že s institutem nepřezkoumatelnosti je potřeba zacházet nadměru obezřetně a vyhradit jeho užití pouze tam, kdy vady v odůvodnění správního rozhodnutí reálně brání soudu v tom, aby je přezkoumal (k aplikaci institutu nepřezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016-25, či usnesení rozšířeného senátu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016-123; veškerá rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz). Pro úplnost je potřeba dodat, že správní orgán, stejně jako soud, není povinen reagovat a vyvracet jednotlivě každou dílčí námitku, pokud své rozhodnutí jako celek logicky a přesvědčivě odůvodní (srov. k tomu nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III ÚS 989/08; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na www.usoud.cz).

21. Krajský soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zjevně není nepřezkoumatelné, jak namítal žalobce. Soud k tomu uvádí, že neshledal žádné vady, které by mu svou povahou objektivně bránily napadené rozhodnutí přezkoumat. Pokud se jedná o nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost, pak je třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí není nikterak vnitřně rozporné, vyznačuje se zcela logickou strukturou a lze z něj spolehlivě zjistit, proč žalovaný o věci rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku. Odůvodnění není vystavěno na rozdílných, příp. vnitřně rozporných, právních hodnoceních a soud jej považuje za logické, racionální a dostatečně přesvědčivé. Z napadeného rozhodnutí lze taktéž bez potíží seznat jak skutkový stav, z něhož žalovaný při hodnocení žalobcovy žádosti vycházel, tak i právní úpravu rozhodnou pro posouzení věci. Totéž platí i o užitých myšlenkových postupech a právních závěrech, k nimž žalovaný ve věci dospěl. To platí i o argumentaci žalovaného stran posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého či rodinného života žalobce, neboť veškeré důvody, na jejichž základě žalovaný učinil závěr o tom, že právní následky spojené s vydáním napadeného rozhodnutí nepředstavují do soukromého či rodinného života žalobce nepřiměřený zásah, žalovaný objasnil zcela jednoznačně, srozumitelně a logicky s odkazem na ve správním spisu zařazené podklady. Krajský soud tedy uzavírá, že napadené rozhodnutí netrpí ani vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a z formálního hlediska splňuje veškeré zákonné požadavky.
22. Poněvadž krajský soud vyhodnotil napadené rozhodnutí po formální stránce jako způsobilé soudního přezkumu, přezkoumal je z hlediska naplnění kritéria zákonnosti v rozsahu vznesených žalobních bodů.
23. V posuzované věci není sporu o tom, že se žalobce v minulosti dopustil úmyslného trestného činu podle § 274 odst. 1 a 2 písm. a) trestního zákoníku (*obrožení pod vlivem návykové látky*), za který mu byl trestním příkazem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 31. 5. 2022, č. j. 2 T 34/2022-88, pravomocně uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu trvání 3 let a peněžitý trest v celkové výši 15 000 Kč. Předmětem sporu je především otázka, zda bylo napadené rozhodnutí adekvátní míře porušení veřejného pořádku, a dále, zda bylo přiměřené z hlediska možných dopadů do oblasti soukromého nebo rodinného života žalobce. V tomto rozsahu tudíž soud zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumal ve světle uplatněných žalobních bodů.

24. Krajský soud vycházel z aplikované zákonné skutkové podstaty obsažené v ustanovení § 44a odst. 11, § 46 e odst. 1 a § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Z uvedených ustanovení vyplývá, že ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kde je také uveden důvod spočívající v pravomocném odsouzení ze spáchání úmyslného trestného činu. Důvod pro zrušení zaměstnanecké karty je zároveň důvodem pro neprodloužení její platnosti.
25. K námitkám směřujícím k samotné kvalifikaci případu pod tuto skutkovou podstatu neprodloužení zaměstnanecké karty krajský soud uvádí, že zde není podstatné, v jaké míře (tzn. intenzitě) byl porušen materiálně chráněný veřejný zájem. Skutková podstata (§ 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) počítá s tím, že důvodem pro zrušení dlouhodobého víza je pravomocné odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu. Ani žalobce nerozporuje, že tuto skutkovou podstatu naplnil, neboť trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky (§ 274 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku) lze spáchat pouze úmyslně, nikoliv z nedbalosti. Intenzita porušení „veřejného pořádku“ tu nehraje roli znaku skutkové podstaty ani není korektivem pro zmírnění zásahu do právní sféry cizince. Rovněž tu není žalovanému dána ex lege diskrece, zda o zrušení víza k pobytu rozhodne, či nikoliv. Napadené rozhodnutí je tedy v tomto ohledu zcela v souladu se zákonem.
26. Ke druhému žalobnímu bodu spočívajícímu v namítané nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí krajský soud uvádí následující. Podle § 174a odst. 1, 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí platí: *„Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí. Přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“*
27. Navzdory poslední citovanému ustanovení nicméně Nejvyšší správní soud ve své judikatuře dovodil, že s ohledem na aplikační přednost závazků vyplývajících z čl. 8 EÚLP jsou správní orgány povinny posoudit přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života cizince i tehdy, pokud to zákon výslovně nestanoví (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30). Nezbytným předpokladem pro tento postup však je, že cizinec jednak ve správním řízení vznesl zcela *konkrétní námitku* svědčící o nepřiměřenosti následků rozhodnutí do sféry jeho soukromého nebo rodinného života, a jednak jím tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí *není* již na první pohled s ohledem na okolnosti případu *nemyslitelná* či *jen zdánlivá*. Teprve pak se správní orgány musí touto námitkou zabývat a řádně ji vypořádat (srov. k tomu např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Obecně přitom podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že k přímé aplikaci čl. 8 EÚLP by mělo docházet zcela výjimečně a za splnění striktních podmínek (srov. např. recentní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2023, č. j. 3 Azs 163/2022-36).

28. Pokud jsou správní orgány s ohledem na záruky pramenící z čl. 8 EÚLP povinny k posouzení přiměřenosti možných hrozících dopadů rozhodnutí do oblasti soukromého nebo rodinného života cizince přistoupit, pak musí zohlednit nejen kritéria obsažená v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, ale i hodnotící kritéria vyplývající z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“). Ta přitom ukládá posoudit zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, *Üner proti Nizozemsku*, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, bod 70).
29. Krajský soud v kontextu shora citovaných judikатурních závěrů pečlivě přezkoumal napadené rozhodnutí a uvádí, že v postupu žalovaného při posuzování možných dopadů rozhodnutí do sféry soukromého či rodinného života žalobce žádné vady neshledal.
30. Předně krajský soud zvažoval, zda vůbec byly v projednávané věci naplněny předpoklady pro to, aby byl žalovaný povinen přiměřenost napadeného rozhodnutí ve vztahu k jeho dopadům do soukromého či rodinného života žalobce posuzovat. V první řadě zdejší soud připomíná, že v případě zrušení platnosti zaměstnanecké karty ani v případě odeprání prodloužení doby její platnosti platná právní úprava žádný výslovný požadavek na posouzení přiměřenosti následků rozhodnutí do sféry soukromého nebo rodinného života cizince nestanoví [srov. § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 44a odst. 11 a § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců]. Tudíž byl žalovaný povinen přiměřenost svého rozhodnutí posuzovat jen tehdy, byly-li naplněny judikaturou dovozené podmínky. Ani ty však v posuzované věci dány nebyly.
31. V souzené věci totiž žalobce v řízení před žalovaným v dostatečně konkrétních souvislostech netvrdil, resp. neprokázal, že by případné negativní rozhodnutí o jeho žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty (případně okamžité zrušení její platnosti) mělo mít v jeho případě za následek nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Pokud žalobce v žalobě argumentoval tím, že od spáchaného trestného činu uplynula již delší doba, přičemž po celou tuto dobu žil na území ČR spořádaným životem, a současně poukazoval na relativně nižší společenskou škodlivost předmětného trestného činu, pak je třeba konstatovat, že tyto okolnosti žalobce v průběhu správního řízení nezmiňoval. Žalovaný tak z logiky věci neměl možnost na tyto skutečnosti reagovat, resp. posoudit jejich důvodnost v kontextu čl. 8 EÚLP. Tím žalobce nesplnil první z podmínek, podle které lze k posouzení přiměřenosti přistoupit pouze tehdy, vznese-li cizinec již v rámci správního řízení zcela konkrétní námitku svědčící o nepřiměřenosti následků rozhodnutí. Pro úplnost pak zdejší soud dodává, že i kdyby žalobce nyní namítané skutečnosti (řádné vedení života v kombinaci s nízkým stupněm společenské nebezpečnosti spáchaného trestného činu) ve správním řízení uvedl, nepředstavují tyto *per se* s ohledem na ostatní okolnosti řešené věci dostatečně silný důvod pro aktivaci čl. 8 EÚLP.

32. Žádné indicie v tom směru, že by napadené rozhodnutí mělo být nepřiměřené ve vztahu k právu žalobce na respektování soukromého či rodinného života, neplynou ani z předloženého správního spisu. V tomto ohledu zdejší soud odkazuje zejména na obsah formuláře k žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty ze dne 14. 3. 2022, v němž měl žalobce dostatečný prostor k tomu, aby spolehlivě a v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí o žádosti objasnil své aktuální soukromé a rodinné poměry na území ČR a vysvětlil vazby, které jej s ČR pojí. To však žalobce neučinil a do příslušných oddílů týkajících se informací o rodinných příslušnících neuvedl žádné údaje, přičemž z hlediska rodinného stavu sdělil žalobce pouze tolik, že byl v okamžiku podání žádosti rozvedený.
33. Na základě těchto skutečností nelze *ipso facto* dospět k závěru, že by si žalobce na území ČR vytvořil vazby takové intenzity, že by jeho případné vycestování z ČR představovalo nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života. Skutečnost, že by měl mít žalobce na území ČR i další rodinné příslušníky, s nimiž by zde realizoval plnohodnotný rodinný život a případná ztráta pravidelného kontaktu s nimi by pro něj znamenala nepřiměřený zásah do práva na soukromý nebo rodinný život, pak neplyne ani z výsledků opakovaných lustrací k osobě žalobce v CIS. Konečně informace relevantní z pohledu možné aplikace čl. 8 EÚLP soud nezjistil ani z obsahu protokolu o nahlížení do správního spisu a vyjádření se k podkladům rozhodnutí ze dne 23. 5. 2023, v jehož rámci měl žalobce poslední reálnou možnost žalovaného na nepřiměřené dopady případného negativního rozhodnutí do oblasti svého soukromého nebo rodinného života upozornit. Žalobce však pouze uvedl, že se k podkladům rozhodnutí písemně vyjádří ve lhůtě 10 dnů. Navzdory tomu však až do okamžiku vydání rozhodnutí žádné vyjádření, z jehož obsahu by bylo možné seznat důvody způsobitelné aplikovat čl. 8 EÚLP, neposkytl.
34. Lze shrnout, že jelikož žalobce ve správním řízení netvrdil žádné konkrétní okolnosti svědčící o tom, že by napadené rozhodnutí ve svém důsledku nepřiměřeně zasahovalo do jeho práva na soukromý či rodinný život, a ani okolnosti posuzované věci o takovém zásahu *prima facie* nesvědčí, nebyl žalovaný povinen přiměřenost dopadů rozhodnutí podrobněji hodnotit. Pokud se ovšem přesto v odůvodnění otázce posouzení přiměřenosti možných dopadů rozhodnutí do oblasti soukromého a rodinného života žalobce věnoval, nepředstavuje tento postup (svou povahou nepochybně ve prospěch žalobce) vadu způsobující nezákonnost napadeného rozhodnutí.

VII. Závěr a náklady řízení

35. S ohledem na shora uvedené důvody rozhodl krajský soud o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
36. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení přímo u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce